

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 272.

Ellevte Session.

75de Møde.

Onsdagen den 28de Marts Kl. 1.

(Fortsat.)

Ordføreren (forts.): Den ærede Minister veed jo heller ikke, hvor længe han sidder paa den Plads, som han nu indtager, men saa længe Reformen ikke har andre Grunde at hvile paa end den tilfældigt sidderende Justitsministers Mening, saa længe kan man ikke være vis paa, at den vil blive gennemført. Man maa have en Sikkerhed derfor ved en Lov, som bestemmer, at Reformen skal gennemføres, og man har med Hensyn til den foreliggende Bestemmelse båret sig saa langt over til den modsatte Mening, som det er muligt, naar Paragraphen endnu skal indeholde Noget; vi have lagt det mindst mulige Indhold deri, og jeg for mit Vedkommende kan ikke antage, at den, der vil indsatte sig Paragraphen, saaledes som den nu er redigeret, virkelig for Alvor vil Reformen. Den ærede Minister siger, at man ikke kan lade Bemærkningerne afløse af en saadan Bestemmelse, men hvorfor kan man ikke det? Dersom Paragraphen vedtages, og Kongen underskriver Loven, saa har Kongen erklæret, at det, som han først har givet en Bemærkning til, det vil han nu skal blive til Lov; det kan meget godt lade sig gøre. Hs. Majestæt kunde desuden ikke sige, at det skulde stee, førend hele den lovgivende Magt var enig derom; han kan udtrykke sit Ønske ved at give Bemærkningerne, men han kan ikke sige, at det skal stee, førend der foreligger en Beslutning fra Rigsdagen om, at ogsaa den passer en saadan Reform. Med Hensyn til Redactionen af Paragraphen skal jeg bemærke, at den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 2den Valgfreds (H. Sage) jo maa lægge Mærke til, at naar der staaer: „Ikke længere tillægges Løn“, saa er der ikke Tale om Contoірholdsgodtgjørelse, thi det er ikke Løn. Der er ikke ved den Redaction, der her er foreslået, bestemt Noget om Contoірholdsgodtgjørelse; jeg troer, at der er en saa bestemt Afskillelse mellem disse to Ting, at man ikke i saa Henseende kan tage fejl. Jeg kan ikke andet end bede det ærede Thing at vedtage denne Paragraph, dersom det virkelig har et alvorligt Ønske om, at denne Reform skal fremmes nu, da vi paa Grund af Omstændighederne have været saa heldige at komme saameget ind paa den, som vi ere. Dersom Regjeringen ikke kan gaae ind paa denne Paragraph, saa maa jeg beklage det, men jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at jeg, og jeg troer de fleste af de Herrer i dette Thing, som i det Væsentlige dele Overbevisning med mig, i flere Aar under Behandlingen af Lønningslove ere gaaede ud fra, at man ikke kan komme til en endelig Lønningslov uden med det Samme at maatte komme til den her foreslåede Reform, og at man, for at gjøre de Indrømmelser, der paa den ene Side maae gjøres, nødvendigvis med det Samme maa faae den Reform gennemført, som man har tænkt sig. Man har stadigt tænkt sig disse to Ting som en Enhed, der ikke kunde afskilles. Naar den ærede Minister siger, at en saadan Bestemmelse ikke hører hjemme i denne Lov, saa er dette ogsaa Noget, jeg ikke kan forstaae. Det er en Be-